

Sygn. akt: I C 986/14 -odpis-

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Arkadiusz Mrowiec
Protokolant:	st.sekr.sąd. Barbara Lizak

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Zamościu

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **Zarządowi Okręgowemu Polskiego Związku Łowieckiego w Z.**

o uchylenie uchwał

I. uchyła uchwałę(...) Walnego Zgromadzenia Członków Koła (...) w Z. z dnia 27 kwietnia 2014r. w sprawie wykluczenia z K. M. M. oraz uchwałę nr (...) Zarządu Okręgowego Polskiego Związku Łowieckiego w Z. z dnia 30 czerwca 2014r. w sprawie rozpatrzenia odwołania M. M.;

II. zasądza od Polskiego Związku Łowieckiego Zarząd Okręgowy w Z. na rzecz powoda M. M. kwotę 560 (pięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

/ Na oryginale właściwy podpis/ Za zgodność świadczy sekretarz:

(...)

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...) Walnego Zgromadzenie Członków Koła (...) (...) w Z., z dnia 27.04.2014 r M. M. został wykluczony z K..

Jak wynika z uzasadnienia, powodem podjęcia uchwały była pisemna informacja od myśliwych, z dnia 16.08.2013 r , o skandalicznym zachowaniu powoda podczas „ogniska”, zorganizowanego po zakończeniu polowania w D., w dniu 15.08.2013 r . Zarzuty przedstawione zostały powodowi na posiedzeniu Zarządu Koła w dniu 7.10.2013 r . Powód złożył wyjaśnienia.

W uzasadnieniu uchwały podano, iż powoda przez cały poprzedni okres cechowała postawa negatywnego podejścia do zaleceń i zarządzeń zarządu Koła, czego przykładem miało być polowanie z szyberdachu samochodu, w okresie obowiązywania zakazu polowań. Wskazano na inne przykłady niestosowania się do poleceń zarządu, jak notoryczne opóźnianie rozliczeń za pobrane na własny użytek tusze i niewykonane prace na rzecz Koła, co skutkowało ponagleniami telefonicznymi i pisemnymi.

Uchwałą nr (...), z dnia 30.06.2014 r Zarząd Okręgowy PZŁ w Z. nie uwzględnił odwołania M. M. od w/w uchwały nr (...) Walnego Zgromadzenie Członków Koła (...) (...) w Z., z dnia 27.04.2014 r .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powództwo jest uzasadnione.

W niniejszej sprawie Sąd zobowiązany był do oceny zasadności wykluczenia powoda z koła łowieckiego, to jest zgodności z prawem i statutem, art. 33 ust. 1 pkt 6. ustawy z dnia 13.10.1995r. prawo łowieckie (Dz. U. z 2005r nr 124 poz. 1066) i § 44 ust. 1 pkt 1 i 2 statutu Polskiego Związku łowieckiego.

Zgodnie z treścią art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 roku, Nr 127, poz. 1066 tekst jedn. z późn. zm.), w sprawach nabycia lub utraty członkostwa w Polskim Związku Łowieckim oraz utraty członkostwa w kole łowieckim zainteresowany może - po wyczerpaniu postępowania wewnątrzorganizacyjnego - dochodzić swoich praw na drodze sądowej. Przepis ten nie formułuje konkretnego roszczenia, które może być realizowane w związku z utratą członkostwa, a w szczególności roszczenia o uchylenie uchwały pozbawiającej członkostwa poprzez wykluczenie, nie reguluje także trybu, w jakim miałyby nastąpić owo dochodzenie praw na drodze sądowej, a więc przede wszystkim terminu, w którym członek może dochodzić swoich praw. Zgodnie treścią postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 roku, sygn. akt II CSK 100/07 LEX nr 347287, roszczenie członka koła łowieckiego o ochronę jego członkostwa przed niezgodnym z prawem lub statutem wykluczeniem z koła łowieckiego podlegają rozpoznaniu na drodze sądowej. Nie ma przy tym znaczenia sam sposób sformułowania roszczenia zmierzającego do takiej ochrony w konkretnym przypadku. Drogi sądowej w omawianym zakresie nie wyłączają też przewidziane w art. 33 ust. 5 ustawy z 1995 roku - Prawo łowieckie kompetencje nadzorcze organów statutowych w stosunku do uchwał kół łowieckich. Skoro ustawodawca nie określił w jakim terminie członek powinien dochodzić swoich praw (podobnie jak przy powództwie o ustalenie nieważności uchwały), należy przyjąć, że może to uczynić w każdym czasie.

Z kolei § 171 ust. 1 Statutu Polskiego Związku Łowieckiego stanowi, że od uchwał organów Zrzeszenia bądź koła, podjętych w pierwszej instancji, zainteresowanemu członkowi Zrzeszenia przysługuje odwołanie. Odwołanie przysługuje od uchwał zarządu koła do walnego zgromadzenia koła, od walnego zgromadzenia koła do zarządu okręgowego, od zarządu okręgowego do okręgowej rady łowieckiej, od Zarządu Głównego i okręgowej rady łowieckiej do Naczelnej Rady Łowieckiej (§ 171 ust. 1 i 2 pkt 1-4).

W niniejszej sprawie powód M. M. złożył za pośrednictwem Zarządu odwołanie od uchwały walnego zgromadzenia członków Koła, w sprawie wykluczenia go z K.. Zarząd Okręgowy odwołania nie uwzględnił. Tryb postępowania wewnątrzorganizacyjnego został wyczerpany.

Mimo braku sprecyzowania w przedmiotowych uchwałach podstawy prawnej wykluczenia, uznać należy, że uchwałą Walnego Zgromadzenia Członków Koła (...) w Z. z dnia 27 kwietnia 2014 roku, powód został wykluczony z Koła na podstawie § 44 ust. 1 pkt 1 statutu, zgodnie z uprawnieniem określonym w § 53 pkt 5 statutu, tj. za nieprzestrzeganie prawa łowieckiego, statutu, uporczywe uchylanie się od wykonywania obowiązków nałożonych przez uprawnione organy koła oraz rażące naruszanie zasad współzycia koleżeńskiego, dobrych obyczajów, zasad etyki i tradycji łowieckiej.

W niniejszym powództwie powód kwestionował zasadność w/w. uchwały co do meritum, twierdząc, że swoim zachowaniem nie naruszył statutu, prawa łowieckiego ani zasad współzycia koleżeńskiego.

Zgodnie ze statutem, obowiązkiem członka uregulowanym w § 11 ust. 2, jest przestrzeganie prawa łowieckiego, statutu i kierowanie się zasadami koleżeństwa. Zasady koleżeństwa mają na tyle wysoką rangę, że ich rażące naruszenie powoduje wykluczenie z koła, o czym stanowi § 44 pkt 2 statutu. Pojęcie: „zasady współzycia koleżeńskiego”, nie jest ustawowo ani statutowo zdefiniowane. Jest to zatem pojęcie niedookreślone, podobnie jak zasady współzycia społecznego, wymienione w kodeksie cywilnym. Oznacza to, że definicję tych zasad doprecyzowują organy stosujące

prawo, myśliwi tworzący kolektyw koła łowieckiego i reguły doświadczenia życiowego. Nie ulega wątpliwości, że zasady współzycia koleżeńskiego to postępowanie zgodne z normami społecznymi, w zgodzie z interesem koła wszystkich członków. Trzeba mieć na uwadze szczególne, nadzwyczajne reguły wzajemnego zaufania, jakim obdarzają się myśliwi koła.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu w niniejszym postępowaniu jest sprawdzenie, czy postawiony członkowi zarzut, będący przyczyną wykluczenia, jest zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i czy stanowi statutową przesłankę wykluczenia. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 listopada 2008 r. I ACa 906/08, LEX nr 612295). Tak więc do kognicji Sądu w niniejszym sporze należało przesądzenie, czy zostały spełnione łącznie obie przesłanki wykluczenia powoda, wynikające z § 44 pkt 1 i 2 statutu PZŁ a więc, czy nastąpiło naruszenie prawa łowieckiego, statutu Polskiego Związku Łowieckiego i zasad współzycia koleżeńskiego i czy naruszenie to nosi znamiona „rażącego”.

Zdaniem więc Sądu w przedmiotowej sprawie postawione powodowi zarzuty, będące podstawą wykluczenia, nie są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy i nie mogą być przyczyną uzasadniającą podjęcie zaskarżonej uchwały. Ponadto sama treść uzasadnienia uchwały nie zawiera okoliczności mogących stanowić podstawę do jej podjęcia.

Zgodnie z par 44 Statutu PZŁ, wykluczenie członka z Koła może nastąpić w przypadku:

1. nieprzestrzegania prawa łowieckiego, Statutu bądź uporczywego uchylania się od wykonywania obowiązków nałożonych przez uprawnione organy koła
2. gdy członek koła rażąco narusza zasady współzycia koleżeńskiego, dobre obyczaje bądź zasady etyki i tradycji łowieckiej.

Nie ulega wątpliwości, iż powodem działań zmierzających do pozbawienia powoda członkostwa w kole łowieckim, były wydarzenia mające miejsce po zakończeniu polowania w dniu 15.08.2013 r. Odnosząc się do zarzutów związanych z niewłaściwym zachowaniem powoda na tym spotkaniu, stwierdzić należy, iż nie zostały wykazane okoliczności świadczące, iż jego zachowanie należałoby ocenić w kategorii naruszenia zasad współzycia koleżeńskiego, dobrych obyczajów bądź zasady etyki i tradycji łowieckiej. Ponownie należy podkreślić, iż zachowania te nie zostały ani sprecyzowane, ani opisane w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Tym samym nie sposób ocenić prawidłowości stawianych powodowi zarzutów. Samo nazwanie w dokumencie zachowania powoda „skandalicznym”, bez określenia, jakie zachowania zostały tak ocenione, niczego nie przesądza. Niezależnie od istnienia powyższego uchybienia uznać należy, iż żadne tego rodzaju zachowania powoda wykazane nie zostały.

Powód zeznał, że W. K. (1) obrażał go i jego ojca wulgarnymi słowami, a S. t. uderzył go w twarz, wskutek czego przewrócił się. Wówczas W. K. (1) oświadczył, że wyrzuci go z koła. (k. 38v). Z zeznań świadka S. P. wynika, iż to powód został uderzony przez S. T. bez powodu, miał spuchniętą twarz (k. 109 v). Potwierdził to w swoich zeznaniach J. D., podając, iż W. K. (1) obrażał powoda i jego ojca, a T. uderzył powoda przewracając go. Podał, iż wszyscy byli „mocno pijani” (k. 110). P. D. zeznał, że to W. K. (1) ubliżał powodowi, obrażał go jako myśliwego. Potwierdził, że S. tokarz przewrócił M. M. na ziemię i uderzył go pięścią w twarz. Zaprzeczył, by powód był stroną atakującą. Potwierdził, że W. K. (1) obrażał powoda i jego ojca wulgarnymi słowami. R. B. zeznał, iż słyszał wulgarne słowa kierowane przez powoda do W. K. (1). Podał, iż obaj byli pod wpływem alkoholu. Nie potwierdził, by widział, jak powód uderzył w/w (k. 110). S. K. stwierdził w zeznaniach, iż podczas spotkania powód miał pretensje do W. K. (1). Nie podał okoliczności zachowania powoda uzasadniających wykluczenie z koła. (k. 110). M. K. zeznał, iż powód źle wypowiadał się o całym zarządzie, był agresywny. Przyznał, iż negatywnie wypowiadał się o powodzie również W. K. (1). Widział, że powód przewrócił się. Uczestnicy zdarzenia byli pod wpływem alkoholu. (k. 110 v). W. K. (1), Prezes Koła (...) w Z. zeznał, iż powód kierował do niego pretensje podczas przedmiotowego spotkania po polowaniu. Odnosił się do niego wulgarnie, jak stwierdził :„ niby za to, że odnosiłem się do jego ojca ” . Podał, iż nie widział zatargu powoda z T.. (110 v). L. L. zeznał, że podczas spotkania po polowaniu powód obrażał Prezesa Koła, również wulgaryzmami. Podał, iż nie wie, czy powód był prowokowany. (k. 111). A. L. potwierdził fakt kłótni między W. K. (2) a powodem, jak również to, iż

doszło do „przepychanek”. (k. 111). S. T. zeznał, że powód wypowiadał się krytycznie o Zarządzie Koła i Prezesie, zaprzeczył, by uderzył powoda. (k. 111).

Sąd obdarzył wiarą zeznania powoda i w/w świadków, za wyjątkiem zeznań S. T., który zaprzeczył temu, by uderzył powoda. Pozostali świadkowie albo potwierdzili ten fakt, lub podali, że go nie zauważyli. Żaden kategorycznie temu nie zaprzeczył.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż nieporozumienia i kłótnie podczas spotkania członków koła łowieckiego, pomiędzy osobami będącymi pod wpływem alkoholu, mającymi do siebie wzajemne pretensje, nie stanowią naruszenia statutowej zasady współżycia koleżeńskigo, dobrych obyczajów bądź zasady etyki i tradycji łowieckiej. Z zeznań części z w/w świadków wynika, iż powód był prowokowany przez W. K. (1), który formułował obraźliwe oceny wobec niego i jego ojca, a następnie został uderzony przez S. T.. Sąd uznał przy tym za udowodnione, iż powód wyklaskał również publicznie krytyczne uwagi wobec członków Zarządu Koła. Świadkowie nie potwierdzili jednak takich jego zachowań, które odbiegałyby stopniem agresji czy natarczywości od zachowań innych uczestników spotkania. Osobisty spór pomiędzy powodem a innym członkiem Koła, nie mógł być przyczyną wykluczenia powoda z Koła. Żaden ze świadków nie wskazywał na nieetyczne zachowania powoda wobec innych członków.

Zwrócić należy uwagę, iż pismo opisujące naganne zachowanie powoda w dniu 15.08.2013 r, skierowane do Zarządu Koła podpisał m.inn W. K. (3), który w zeznaniach złożonych przed sądem podał, iż nie był uczestnikiem spotkania odbywającego się z udziałem powoda w w/w dacie.(k. 110).

W przedmiotowej uchwale jako podstawa wykluczenia podane zostało naruszenie zasad polowania, wobec polowania w trakcie obowiązywania zakazu Zarządu. W uzasadnieniu uchwały nie wskazano wprost na naruszenie prawa łowieckiego, mimo iż w toku procesu pozwany określił takim naruszeniem prowadzenie polowania przez szyberdach samochodowy. Wobec powyższego przesłanka naruszenia prawa łowieckiego nie może uzasadniać wykluczenia powoda z koła łowieckiego. Nadto nie wykazano przed sądem zasadności zarzutu prowadzenia polowania z samochodu. Z zeznań świadków nie wynika, by powód prowadził polowanie w niedozwolony sposób. (S. P. k. 109 v). S. T. zeznał, iż jego syn relacjonował, że powód i D. jeździli samochodem i wyglądali przez szyberdach. (k. 111). P. D. zaprzeczył by polował z powodem z samochodu (k. 167). Brak dowodów uzasadniających twierdzenie, iż powód podejmował czynności zmierzające do odstrzału zwierzyny łownej w sposób przez prawo łowieckie niedozwolony. Nie ulega wątpliwości, iż zarzuty dotyczące naruszenia zasad polowania (polowania z samochodu) oraz spóźnień z opłatami za odstrzeloną zwierzynę, są następstwem zajścia opisanego wyżej. Formułowały je osoby uczestniczące w tym zdarzeniu i zainteresowane wykluczeniem powoda.

Zgodnie z § 43 ust.2 Statutu PZŁ, zaleganie z opłatami jest podstawą skreślenia z listy członków Koła przez zarząd. Skreślenie może nastąpić po uprzednim wezwaniu zainteresowanego do wpłaty w określonym terminie. W ocenie sądu skoro w/w przepis szczególny statutu reguluje konsekwencje nieuiszczenia opłat na rzecz koła łowieckiego, przewidując sankcję skreślenia z listy członków koła przez zarząd, te same podstawy nie mogą być powodem podjęcia uchwały przez walne zgromadzenie, o wykluczeniu członka z koła łowieckiego, w trybie § 44 ust 1 pkt 1 Statutu PZŁ. Jedynie na marginesie zauważyć należy, iż okoliczność długich okresów opóźnień i stosowanych ponagieł również nie została udowodniona. W. K. (1), osoba najbardziej zainteresowana wykluczeniem powoda z Koła, zeznał, iż powód zalegał z opłatami. Zalegali również inni, ale nie tak jak powód (k. 110 v). Podał w zeznaniach, że ponaglał powoda telefonicznie, nawet przez pół roku. Nawet w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały półroczne okresy zaległości nie zostały wymienione. Wskazano tam natomiast na wielokrotność telefonicznych i pisemnych ponagieł. Te ostatnie nie zostały w żaden sposób udokumentowane. W. K. (1) podał również, iż nigdy wcześniej nie doszło do wykluczenia z koła z powodu opóźnień w opłatach. (k. 111).

Reasumując stwierdzić należy, iż powodowi nie wykazano, aby poprzez swoje zachowanie powód rażąco naruszył zasady współżycia koleżeńskigo w Kole, dobre obyczaje bądź zasady etyki i tradycji łowieckiej. Nie wykazano również aby nie przestrzegał prawa łowieckiego, Statutu bądź uporczywie uchylał się od wykonywania obowiązków nałożonych przez uprawnione organy koła. Tym samym uznać należy, iż postawiony powodowi jako członkowi koła łowieckiego

zarzuty stanowiące podstawę wykluczenia nie jest mogą być uznany za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy i stanowiące statutową podstawę wykluczenia.

Z tych względów uchwała nr (...) Walnego Zgromadzenia Koła (...) w Z. z dnia 27 kwietnia 2014 roku, w sprawie wykluczenia M. M. z Koła była uchwałą wadliwą i wydaną bez podstawy prawnej, a co za tym idzie żądanie powoda o jej uchylenie jest uzasadnione. Odwołując się to powołanego wyżej postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 roku, sygn. akt II CSK 100/07 LEX nr 347287, , zgodnie z którym nie ma znaczenia sam sposób sformułowania roszczenia zmierzającego do ochrony w konkretnym przypadku, zważywszy, iż intencją powoda było ustalenie, że wykluczenie go było niezgodne z prawem i statutem, Sąd uchylił zarówno powyższą uchwałę, jak również uchwałę Nr (...), z dnia 30 czerwca 2014 r, Zarządu Okręgowego Polskiego Związku Łowieckiego w Z., w przedmiocie nieuwzględnienia odwołania powoda od w/w uchwały nr (...)Walnego Zgromadzenia Koła (...) w Z. z dnia 27 kwietnia 2014 roku.

Z powyższych względów, w oparciu o powołane przepisy prawa, Sąd orzekł jak w wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze fakt, że niniejszy proces w całości wygrała strona powodowa, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 560 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę składają się: opłata od pozwu – 200 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł, t.j podwójna stawka minimalna określona na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zmianami) .